

Sygn. akt I UK 352/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania H. M.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.  
o prawo do emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2017 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r. oddalił apelacją ubezpieczonego H. M. od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 30 października 2014 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 10 maja 2013 r. odmawiającej mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ nie udowodnił on 15 lat pracy w tych warunkach.

Sądy Apelacyjny uznał, że ubezpieczony nie spełnił warunków do przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.

Nr 8, poz. 43 ze zm. zwanego dalej rozporządzeniem z dnia 7 lutego 1983 r.), ponieważ nie wykazał, aby przepracował co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu § 2 ust. 1 tego rozporządzenia. W szczególności do tego rodzaju pracy nie można zaliczyć okresów zatrudnienia w O. w Z. od dnia 9 września 1964 r. do dnia 11 września 1967 r. oraz w Gminnej Spółdzielni [...] w Ł. od dnia 3 stycznia 1986 r. do dnia 30 kwietnia 1988 r. W trakcie zatrudnienia w O. ubezpieczony pracował na podstawie umowy o praktyczną naukę zawodu, w związku z czym przez dwa pierwsze lata pracował tylko trzy dni w tygodniu, a trzy dni chodził do szkoły, a następnie cztery dni pracował, a dwa dni się uczył. Nie mógł więc w tym okresie wykonywać pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.). Natomiast w Gminnej Spółdzielni [...] wykonywał zwykłe prace elektryczne w budynkach, które nie miały nic wspólnego z wytwarzaniem i przesyłaniem energii elektrycznej oraz montażem, remontem i eksploatacją urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, o czym mowa w dziale II wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Brak jest też podstaw do przyjęcia, że ubezpieczony wykonywał w tym okresie prace wymienione w dziale XIV poz. 25 wykazu A, tj. prace przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Z całą pewnością bowiem ubezpieczony nie świadczył pracy na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe były wykonywane prace wymienione w wykazie (wprawdzie jego pracę w piekarniach można by zaliczyć do prac określonych w dziale X poz. 11 wykazu A, ale nie wykonywał jej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy). W konsekwencji nawet doliczenie, do uznanego przez Sąd Okręgowy okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 10 lat 6 miesięcy i 23 dni, pozostałych okresów zatrudnienia ubezpieczonego dałoby ogółem 14 lat 2 miesiące i 11 dni: w O. w Z. w dniach od 1 lipca 1967 r. do 11 września 1967 r. (2 miesiące i 11 dni), w [...] Zakładach [...] w Z. w dniach od 20 stycznia do 9 listopada 1968 r. oraz w dniach od 3 listopada 1972 r. do 31 marca 1975 r. (9 miesięcy i 21 dni oraz 2 lata, 4 miesiące i 29 dni; w sumie 3 lata, 2 miesiące i 20

dni), w H. [...] w Z. w dniach od 20 sierpnia do 27 października 1970 r. (2 miesiące i 8 dni).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie jego odwołania i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury oraz orzeczenie o kosztach postępowania według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach, a to:

1) naruszenia przepisów postępowania:

a) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez pominięcie możliwości przyjęcia, że okres pracy w O. w Z. odpowiadał pracy w warunkach szczególnych, o której mowa w poz. 25 Działu XIV wykazu A, co uniemożliwia ustalenie, czy Sąd drugiej instancji taką możliwość odrzucił po przeprowadzeniu stosownej próby supozycji tych norm prawa materialnego do poczynionych ustaleń, czy też uznał, że był związany wnioskiem skarżącego, czy też w końcu, że w ogóle odstąpił od przeprowadzania takiej oceny;

b) art. 386 § 1 k.p.c. wobec oddalenia apelacji, podczas gdy Sąd drugiej instancji, na tle zgromadzonego już materiału dowodowego i prawidłowo stosując przepisy prawa materialnego objęte zarzutami skargi, powinien zmienić wyrok Sądu pierwszej instancji i uwzględnić odwołanie w całości;

2) naruszenia prawa materialnego, w szczególności:

a) art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w związku z art. 13 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz.U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226 ze zm., dalej zwaną ustawą z dnia 2 lipca 1958 r.) przez błędną wykładnię i przyjęcie, że pełnym wymiarem czasu pracy wymaganym przez § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. dla pracowników młodocianych było odpowiednio 36 godzin tygodniowo (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r.) oraz obowiązujący w

danym zakładzie czas pracy (art. 13 ust. 2 tej ustawy), podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzi do wniosku, że dla ustalenia pełnego wymiaru czasu pracy wskazane wyżej wartości należy pomniejszyć o czas obowiązkowego kształcenia, jeżeli ten był realizowany przez ubezpieczonego, co skutkowało niezastosowaniem tych przepisów i odmową zaliczenia okresu pracy w O. w Z. do pracy w warunkach szczególnych;

b) art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w związku z opisem działu II wykazu A przez ich błędną wykładnię i uznanie, że prace remontowe dotyczące urządzeń muszą być wykonywane w zakładzie zajmującym się przemysłem energii, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzi do wniosku, że dla przyjęcia wykonywania pracy „w energetyce” nie jest niezbędny związek geograficzny z określonego rodzaju przedsiębiorstwem, ale wystarczający jest związek funkcjonalny;

c) art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w związku z poz. 25 działu XIV wykazu A przez ich niezastosowanie i odstąpienia od oceny okresu pracy skarżącego w O. w Z. (9 września 1964 r. - 30 czerwca 1967 r. i 1 lipca 1967 r. - 11 września 1967 r.), w H. [...] (20 sierpnia 1970 r. - 27 października 1970 r.) oraz w [...] Zakładach [...] w Z. (20 stycznia 1968 r. - 9 listopada 1968 r.; 3 listopada 1972 r. - 31 marca 1975 r.) przez pryzmat poz. 25 Działu XIV wykazu A, i uznanie, że w tym okresie skarżący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach;

d) art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przez błędną wykładnię i odrzucenie *a limine* możliwość uznania, że w okresie zatrudnienia w H. [...] (20 sierpnia 1970 r. - 27 października 1970 r.), skarżący wykonywał pracę w warunkach szczególnych, ponieważ prace polegające na lakierowaniu odpowiadały wprawdzie pracom z poz. 17 Działu XIV wykazu A (lakierowanie ręczne lub natryskowe - nie zhermetyzowane), ale „stanowiły tylko jeden z elementów jego pracy przy naprawie elektromagnesów, podczas gdy zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą możliwe jest łączenie w przebiegu dniówki

prac o różnym charakterze polegające na wykonywaniu nie jednego, lecz kilku rodzajów prac w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie, którymi były prace lakiernicze (poz. 17 Działu XIV wykazu A) oraz prace z poz. 25 Działu XIV wykazu A, co skutkowało niezastosowaniem tych przepisów i odmową zakwalifikowania pracy w H. [...] do pracy w szczególnych warunkach.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania, czy w przypadku młodocianych podlegających obowiązkowi doszkolenia z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. i realizujących ten obowiązek w obowiązującym ich zakresie, pełny wymiar czasu pracy, wymagany przez § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. dla potrzeb rozstrzygnięcia o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych, określać należy przy uwzględnieniu, że młodociany był zobowiązany do doszkalania się, a tym samym nie mógł realizować norm czasu pracy odczytanych literalnie i bez powiązania z art. 13 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r.

W przypadku stwierdzenia, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywiste uzasadnienie, jako że Sądy obu instancji odrzuciły *a limine* możliwość uznania, że w okresie zatrudnienia w H. [...] skarżący wykonywał pracę w warunkach szczególnych, ponieważ prace polegające na lakierowaniu odpowiadały wprawdzie pracom z poz. 17 Działu XIV wykazu A z załącznika rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. (lakierowanie ręczne lub natryskowe - nie zhermetyzowane), ale „stanowiły tylko jeden z elementów jego pracy przy naprawie elektromagnesów”, podczas gdy możliwe jest łączenie w przebiegu dniówki prac o różnym charakterze polegające na wykonywaniu nie jednego, lecz kilku rodzajów prac w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie, którymi w tym wypadku były wspomniane już prace lakiernicze (poz. 17 Działu XIV wykazu A z załącznika rozporządzenia) oraz prace z poz. 25 Działu XIV wykazu A.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.).

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa, dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmiennieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie

może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Na podstawie powyższych wywodów należy stwierdzić, że przedstawione w skardze kasacyjnej „zagadnienie prawne” nie spełnia wymogów przewidzianych dla tej przesłanki przedsądu (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), ponieważ dopuszczalność zaliczania okresu nauki zawodu do okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych była już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, co zauważa także skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W wyroku z dnia 24 kwietnia 2009 r., II UK 334/08 (OSNP 2010 nr 23-24, poz. 294), a także w późniejszych wyrokach z dnia 23 stycznia 2012 r., II UK 96/11 (LEX nr 1215433), z dnia 20 stycznia 2011 r., II UK 169/10 (LEX nr 786387) i z dnia 22 sierpnia 2012 r., I UK 130/12 (LEX nr 1265553) Sąd Najwyższy jednolicie wypowiadał się, że okres nauki zawodu w warunkach wynikających z art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy nie stanowił okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej na zasadach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.

Skarżący nie przedstawił argumentów, według których rozstrzygnięty w ten sposób problem prawny mógłby utracić aktualność. Nie mają takiego znaczenia argumenty pozostające w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., skoro - według stanowiska Sądu Najwyższego - odmowa uwzględnienia okresu nauki zawodu jako okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych wynika z połączenia nauki zawodu z obowiązkiem doksztalcania się w zasadniczej szkole zawodowej. Jak uwypuklił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 sierpnia 2012 r., I UK 139/12 „wymaganie wykonywania pracy w

pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy należy odnosić do pracowników, których czas pracy nie jest w żaden sposób umniejszony ze względu na ich cechy osobiste, lecz czas wymagany dla danego stanowiska, choćby skrócony, lecz tylko ze względu na szczególne warunki i zagrożenia wynikające ze świadczenia pracy na tym stanowisku. Na stanowisku pracy ucznia nauki zawodu przewidziana była norma czasu wnikająca z obowiązującego w spornym okresie (do czasu wejścia w życie Kodeksu pracy) art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy. Młodociani zatrudnieni w celu nauki zawodu obowiązani byli do doksztalcania się w zakresie obranego zawodu przez zajęcia teoretyczne w warunkach szkolnych. Czas pracy na stanowisku pracy, ze względu na ochronę pracownika młodocianego, nie mógł przekroczyć 6 godzin dziennie i 36 godzin tygodniowo. Do czasu pracy młodocianych wliczało się czas doksztalcania bez względu na to, czy nauka odbywa się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy, jednakże w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo. Gdyby więc nawet uznać, że przewidziana w obowiązujących przepisach - ze względu na charakter zatrudnienia lub związane z nim warunki - norma czasu pracy w rozmiarze odbiegającym od powszechnie obowiązującego, stanowiła pełny wymiar czasu pracy, to nie można pominąć koniunktywnego wymagania wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla stanowiska, na którym takie warunki występowały. Praca na podstawie umowy o naukę zawodu wykonywana była zawsze w rozmiarze mniejszym, niż obowiązujący na danym stanowisku, mimo że młodocianych w wieku powyżej lat 16 obowiązywał normalny czas pracy stosowany w zakładzie pracy (art. 13 ust. 2 ustawy o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy)".

Niezależnie od powyższego brak jest również podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Stosownie do dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że

skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171), a o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Wniesiona skarga kasacyjna nie spełnia wymienionych wyżej warunków, a ponadto oczywista zasadność odnosi się wyłącznie do okresu zatrudnienia skarżącego od dnia 20 sierpnia 1970 r. do dnia

27 października 1970 r., a jak podniósł Sąd drugiej instancji w motywach orzeczenia, zaliczenie tego okresu w żaden sposób nie powodowałoby spełnienia przez skarżącego koniecznej przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

I.n